

Och detta hade till följd, att både Pekka och Antti nu löpte saktare än hittills, ty nu visste de, att Matti skulle ansträngt sig till det yttersta. Man behöfver blott låta en antydning undfalla sig, att en ung finne skall tröttna före kamraterna, för att vara säker om, att hans envishet för honom allt för långt.

Lyckligtvis för vår unge Matti var mörkret nära, och snart påträffades Pavo och Jossi. Stödda mot sina skidstafvar, stodo de på en liten slätt inne i skogen.

»Ni ha gifvit vargarna en frisk skjuts i dag, gossar,» sade Pekka. »Det var raskt gjordt af er. Ni skall se, de ha mist lusten att trafva undan i natt, utan lägga sig till ro, så vi träffa dem nog tidigt i morgon, och då —»

»Skola ni ej göra som i dag,» sade Antti: »springa ifrån matsäcken. Vore vi nu icke här, finge ni gå hem i natt och dugde icke till att jaga i morgon. Nu kanske det blir annorlunda, och jag tänker ni nästa gång icke ge er ut efter vargen, ty den tages icke gärna på en dag, då man skall jaga upp honom: flera gå ått, och har man intet att äta, går vargen fri. Nu hjälpas vi ått att få bädden i ordning och elden tänd.»

En half timme därefter var detta gjordt, och icke långt därefter sutto våra finnar omkring grötpannan och åtto med en i skogen sällan uteblifvande aptit.

»Hunno ni någon gång så nära, att ni sågo vargarna?» frågade Matti sina äldre jaktkamrater. — »Nej, ingen gång,» svarade Pavo. »Men då vi foro utför närmaste höjden på andra sidan mossen voro vi så nära dem, att kvistarna icke hunnit stanna, utan ännu vaggade af och an efter de puffar de fått då vargarna stormade fram.» — »Ja, då voro ni icke långt efter dem,» sade Matti och lade sig på bädden, och sammaledes gjorde de äldre jägarna.

I god tid voro de följande morgon uppe och rustade sina skidor i ordning ty det var klart, att jakten skulle bli skarp. Så tänkte alla, tills Pekka sade: »Gif er ro här en stund! Jag vill göra en tur ut ensam och se, om vargarna ligga kvar här i berget; jag är snart åter.»

»Hur menar Pekka nu, far?» frågade Matti.